

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.430 van 19 december 1997
in de zaak A. 74.547/XII-601.**

In zake : Bruno VANDERHULST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Vervoer,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN BEVER,
kantoor houdende te GRIMBERGEN,
Pastoor Woutersstraat 32, bus 7.

tussenkomen partij :

de v.z.w. RECREATIEF VliegVeld GRIMBERGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN BEVER,
kantoor houdende te GRIMBERGEN,
Pastoor Woutersstraat 32, bus 7.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat
Bruno VANDERHULST op 3 juni 1997 heeft ingediend om de
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het
besluit van 13 mei 1997 waarbij de directeur-generaal
van het Bestuur van de Luchtvaart van het ministerie van
Verkeer aan de v.z.w. RECREATIEF VliegVeld GRIMBERGEN de
machtiging verleent voor de aanleg van een privaat
luchtvaartterrein te Grimbergen en de technische uitba-
tingsvoorwaarden ervoor vaststelt;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november
1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen Advocaat E. BREWAEYS,
die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat
M. VAN BEVER, die verschijnt voor de verwerende partij
en voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de v.z.w. RECREATIEF
VLIEGVELD GRIMBERGEN met een verzoekschrift van 16 juni
1997 heeft gevraagd om in het administratief kort geding
te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Na de sluiting van het vliegveld "Grimbergen Old" op 17 april 1992, heeft het vliegveld het voorwerp uitgemaakt van beperkte toelatingen voor vliegactiviteiten.

1.2. Bij besluit van 7 februari 1996 van de Vlaamse Executieve is het vliegveld onttrokken aan zijn bestemming als regionale luchthaven en is het gedesafecteed tot het privaat domein van het Vlaamse Gewest. De terreinen zijn vervolgens onder het beheer gesteld van de gemeente Grimbergen.

1.3. Overeenkomstig de tussen de gemeente en de Vlaamse Executieve gevoerde contacten betreffende de valorisering van de terreinen, waarin onder meer een bepaalde zone van het oude vliegveld voorbestemd werd voor dagrecreatie met een zekere vliegactiviteit, keurt de gemeenteraad van Grimbergen op 19 december 1996 een met de v.z.w. RECREATIEF VLEGVELD GRIMBERGEN af te sluiten exploitatieovereenkomst en erfpachtovereenkomst goed. Blijkens de exploitatievoorwaarden mogen, onder meer, niet meer dan 50.000 vliegbewegingen per jaar toegelaten worden en moeten de vliegtuigen beschikken over een geluidscertificaat, mag de status van het vliegveld -klasse II- niet gewijzigd worden, mag alleen de startbaar 02/20 over een maximale lengte van 800 meter gebruikt worden, worden de scholingsvluchten gereguleerd en zijn nachtvluchten, ULM-vluchten en -in principe- ook helicoptervluchten verboden;

De exploitatieovereenkomst wordt afgesloten op 2 april 1997.

1.4. Op 7 mei 1997 verleent de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening zijn advies.

1.5. Op 13 mei 1997 verleent de directeur-generaal van het Bestuur van de Luchtvaart, dienst luchtvaartveiligheid, van het ministerie van verkeer machtiging voor de aanleg van het luchtvaartterrein en stelt de uitbatingsvoorwaarden vast. Van die beslissing wordt thans de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd.

2. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van het besluit van 7 februari 1996 van de Vlaamse regering houdende de desaffectatie uit het openbaar domein van het vliegveld van Grimbergen en de onttrekking aan zijn bestemming en van artikel 6, § 1, X, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; dat hij dit middel als volgt toelicht: overeenkomstig de genoemde bepaling van de bijzondere wet is het Vlaamse Gewest bevoegd "inzake de uitrusting en de uitbating van de luchthavens en de openbare vliegvelden"; vermits overeenkomstig artikel 1 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919 betreffende de regeling der luchtvaart "elk luchtverkeerscentrum, met inbegrip van de voor dat verkeer nodige inrichtingen" een luchtvaartterrein is, heeft de verwerende partij de in de bijzondere wet opgenomen bevoegdheidsverdelende regelen miskend en is zij ingegaan tegen het besluit van de Vlaamse regering van 7 februari 1996; daarenboven worden de activiteiten van recreatie- en scholingsvliegen door het ontwerp van ruimtelijk structuurplan Vlaanderen bestempeld als belastend voor de ruimtelijke ordening;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij antwoorden dat het Vlaamse Gewest, bij toepassing van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, het vliegveld van Grimbergen als openbaar domein en als regionaal openbaar vliegveld van de Staat overgenomen heeft maar dat het op 7 februari 1996 de

gronden voor privaat gebruik beschikbaar gesteld heeft; dat zij van oordeel zijn dat vanaf dat ogenblik de gronden beschikbaar zijn voor elk initiatief dat verenigbaar is met de ruimtelijke ordening van de betrokken plaats, dus ook voor een privaat vliegveld voor zover daarvoor de vereiste vergunningen bekomen worden; dat zij ook betogen dat de federale overheid bevoegd is voor het toekennen van een vergunning voor de exploitatie van een privaat vliegveld;

2.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing haar rechtsgrond vindt in artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 tot regeling van de luchtvaart, naar luid waarvan "geen burgerlijk luchtvaartterrein mag worden aangelegd zonder machtiging van de minister die met het bestuur der luchtvaart is belast of zijn gemachtigde" (artikel 43, § 1) en "de minister die met het bestuur der luchtvaart is belast of zijn gemachtigde (...) voor elk geval de technische eisen (vaststelt) inzake gebruik van de luchtvaartterreinen" (artikel 43, § 2); dat die bepaling ertoe strekt "de veiligheid van derden op de grond en van hun goederen, alsmede de veiligheid van de gebruikers van het luchtruim te verzekeren" (Verslag aan de Koning bij artikel 45 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954, B.S. 26 maart 1954, p. 2275);

Overwegende dat artikel 6, § 1, X, 7°, van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, als gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, luidt als volgt:

"De aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet zijn:

(...)

X. Wat (...) het vervoer betreft:

(...)

7° de uitrusting en de uitbating van de luchthavens en de openbare vliegvelden, met uitzondering van de luchthaven Brussel-Nationaal";

2.3.2. Overwegende dat uit de samenlezing van die bepalingen niet onmiddellijk kan opgemaakt worden of de door artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 aan de minister gegeven bevoegdheid in gevallen als het onderhavige -waarin prima facie de aanleg van een privaat luchtvaartterrein aan de orde is- thans tot de bevoegdheid van de federale, dan wel van de gewestelijke overheden behoort; dat evenwel de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 erop wijst dat, in het algemeen, de bevoegdheidsverdeling waarvan sprake in artikel 6, § 1, X, -in zoverre zij het vervoer betreft- ertoe strekt de federale overheid bevoegd te laten voor het algemeen beleid, de normen en de technische voorschriften inzake vervoermiddelen, terwijl de Gewesten verantwoordelijk worden voor het sectorieel economisch beleid en dat, in het bijzonder wat de uitrusting en de uitbating van de luchthavens betreft, de federale overheid bevoegd zou blijven voor het geheel van activiteiten die betrekking hebben op de organisatie en het verzekeren van de veiligheid van het luchtverkeer;

2.3.3. Overwegende derhalve dat, vermits de op de veiligheid van het luchtverkeer gerichte aangelegenheden tot de bevoegdheid van de federale overheid zijn blijven behoren en vermits de machtiging voor het aanleggen van een burgerlijk luchtvaartterrein en het vaststellen van technische eisen inzake het gebruik van ieder luchtvaartterreinen, waarop artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 doelt, essentieel de veiligheid van personen en goederen beogen, de federale overheid bevoegd lijkt om de bestreden beslissing te nemen;

2.3.4. Overwegende dat de beslissing van de Vlaamse regering om aan het vliegveld van Grimbergen zijn bestemming van openbare luchthaven te ontnemen en de infrastructuur ervan te desaffecteren naar het privaat domein van het Gewest niet betekent dat de betrokken

gronden niet meer als luchtvaartterrein kunnen worden gebruikt; dat die activiteiten wel uitgeoefend zullen moeten worden overeenkomstig de toegekende vergunningen met betrekking tot de vliegveiligheid; dat de bestreden beslissing precies die voorwaarden vaststelt;

2.3.5. Overwegende dat verzoeker niet duidelijk uiteenzet op welke wijze de verwijzing naar het -vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening- belastend karakter van een luchtvaartterrein bij het middel kan betrokken worden; dat de Raad van State er dan ook niet verder op ingaat;

2.3.6. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 tot regeling der luchtvaart en van de motiveringsverplichting "zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991"; dat hij dienaangaande uiteenzet wat volgt: artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 stelt het advies van de minister belast met de ruimtelijke ordening en de stedenbouw verplicht wanneer het ontworpen luchtvaartterrein een bestendig karakter heeft, maar in dit geval blijkt uit de bestreden beslissing niet dat dit advies is ingewonnen, dus ook niet of het advies gunstig of ongunstig was en waarom de verwerende partij zich al dan niet bij het advies heeft kunnen aansluiten; nochtans vereist artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat een advies slechts als grondslag van de beslissing aanvaard kan worden wanneer de bestuurder een volledige kennis heeft van dat advies of wanneer uit de beslissing zelf blijkt waarom het advies niet gevolgd is; van de andere kant kan de verwijzing naar de aan het gewestplan aangebrachte wijziging geen afdoende grondslag vormen

voor de bestreden beslissing omdat die wijziging geen antwoord verstrekt heeft op de talrijke bezwaren die waren ingediend;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij antwoorden dat het advies van de gemachtigde ambtenaar in het administratief dossier neergelegd is en dat daaruit blijkt dat het advies gunstig is; dat zij verder uiteenzetten dat uit de beslissing duidelijk blijkt op welke gronden zij steunt, met name op het gunstig advies van de gemachtigde van het bestuur van de ruimtelijke ordening en op het gunstig inspectieverslag dat zelf naar het advies van de gemachtigde ambtenaar verwijst; dat zij ook nog stellen dat de Vlaamse regering bij het overdragen van het beheer over de gronden van het vliegveld aan de gemeente een intentieverklaring heeft opgesteld waarin het opstarten van een beperkte vliegactiviteit gekoppeld werd aan de realisatie van de voorwaarden die het college van burgemeester en schepenen reeds op 23 juni 1992 had vastgesteld en dat een meerderheid van de bevolking uit de gemeente zich uitgesproken heeft voor een verdeling van het terrein van het oude vliegveld met behoud van een beperkte vliegactiviteit; dat zij met betrekking tot het niet-weerleggen van de klachten tegen de aan het gewestplan aangebrachte wijzigingen opmerken dat verzoekende partij dat te gelegener tijd, d.w.z. op het ogenblik dat de wijziging aan het gewestplan vastgesteld werd, had moeten aanvoeren;

3.3.1. Overwegende dat artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 tot regeling der luchtvaart luidt als volgt:

"Geen burgerlijk luchtvaartterrein mag worden aangelegd zonder machtiging van de Minister die met het bestuur der luchtvaart is belast of zijn gemachtigde.

Bovendien is het advies van de Minister belast met de ruimtelijke ordening en de stedenbouw of van zijn gemachtigde vereist als het ontworpen luchtvaartterrein een bestendig karakter heeft.
(...)"

3.3.2.1. Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw op 7 mei 1997 zijn advies aan de verwerende partij heeft laten worden; dat dit advies in het administratief dossier neergelegd is; dat er derhalve voldaan is aan het voorschrift van artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 15 maart 1954;

3.3.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing, samengelezen met het bijhorend inspectieverslag, duidelijk uiteenzet onder welke voorwaarden -voorwaarden die betrekking hebben op de geschiktheid van het terrein om, vanuit het oogpunt van veiligheid van het luchtverkeer, als luchtvaartterrein gebruikt te worden- de vergunning voor de aanleg van het luchtvaartterrein kan verleend worden; dat daarmee voldoende duidelijk wordt aangegeven waarom de machtiging wordt verleend; dat de formele motivering, zoals zij door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ingesteld is, aan het bestuur de verplichting oplegt in de beslissing zelf de feitelijke en juridische gegevens uiteen te zetten waarop de beslissing steunt en die haar kunnen dragen; dat aan die voorwaarde voldaan is; dat de verzoeker, als mogelijke derde belanghebbende, in de beslissing zelf niet moet kunnen lezen dat alle reglementaire pleegvormen zijn nagekomen, en dat er evenmin te zijnen behoeve in uitgeweid moet worden over de strekking van de ingewonnen adviezen of over de vraag op welke wijze de beslissing ingepast kan worden in de ter plaatse geldende regelgeving inzake aangelegenheden die niet rechtstreeks de veiligheid van het luchtverkeer betreffen, zoals de vereisten gesteld door de reglementering inzake de

ruimtelijke ordening; dat het middel vanuit dat oogpunt niet ernstig is;

3.3.2.3. Overwegende, in zoverre verzoeker zich ter adstructie van het middel beroept op de onwettigheid van de aan het gewestplan aangebrachte wijziging, dat verzoeker niet concreet aanduidt hetzij welk tijdens het openbaar onderzoek ingediend bezwaar volgens hem tot een aanpassing van het ontwerp-gewestplan had moeten leiden, hetzij om welke reden het ontwerp niet aangepast had mogen worden aan de resultaten van de raadpleging van de regionale commissie van advies;

3.4. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 10, 11 en 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet en van artikel 3 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985; dat hij dienaangaande in een eerste onderdeel uiteenzet wat volgt: artikel 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet garandeert elkeen het recht op een menswaardig leven, inzonderheid het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu; artikel 2 van het milieuvergunningsdecreet definieert het begrip "inrichtingen" en artikel 3 gelast de Vlaamse regering met het opmaken van de lijst met inrichtingen die hinderlijk zijn voor de mens en het leefmilieu; vliegvelden komen als zodanig niet op de lijst van vergunningsplichtige inrichtingen voor; nochtans heeft, in het algemeen, de uitbating van een luchtvaartterrein, door de lawaaihinder en het gevaar voor neerstorten van vliegtuigen, onmiskenbaar een weerslag op het leefmilieu; doordat vliegvelden door de Vlaamse regering niet als hinderlijk bedrijf op de lijst van inrichtingen geplaatst zijn, worden degenen die hinder ondervinden van een vliegveld anders behandeld dan degenen die hinder ondervinden van inrichtingen die

wel op de lijst voorkomen in die zin dat zij minder waarborgen genieten;

Overwegende dat hij in een tweede onderdeel uiteenzet wat volgt: het is strijdig met artikel 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet dat het koninklijk besluit van 15 maart 1954 het advies van de minister bevoegd voor leefmilieu niet verplicht stelt; het is trouwens niet aan te nemen dat de federale overheid bij het voeren van een beleid in een bepaalde aangelegenheid (het luchtverkeer) zonder redelijke gronden maatregelen neemt die een andere overheid, die bevoegd is in een andere aangelegenheid (het leefmilieu), bemoeilijkt bij het voeren van een doelmatig beleid;

4.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij antwoorden dat artikel 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet geen bepaling "van dwingend recht" betreft die als zodanig door de rechter kan toegepast worden, dat het niet opgaat te verwijzen naar de geluidshinder vastgesteld ten aanzien van het oude vliegveld van Grimbergen omdat de hinder thans, meer dan vroeger, beperkt is door de exploitatievoorwaarden die de gemeente gesteld heeft, dat de Vlaamse regering "bezwaarlijk de luchtvaartuigen en hun exploitatie in Vlarem I (kon) verwerken omdat deze federale aangelegenheid zijn gebleven" en dat zulks hoegenaamd niet belet dat degenen die hinder ondervinden zich kunnen verweren, dat verzoeker noch Vlarem I, noch artikel 43, van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 wegens strijdigheid met artikel 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet bestreden heeft;

4.3.1. Overwegende dat artikel 23, derde lid, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet aan eenieder het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu garandeert als onderdeel van het recht op het leiden van een menswaardig leven; dat, daargelaten de vraag of het

aldus vastgestelde recht zonder meer onmiddellijk voor de rechter kan opgeëist worden, te dezen vastgesteld wordt dat verzoeker de schending van zijn recht kadert in de schending van het gelijkheidsbeginsel; dat aldus de vraag rijst of, bekeken vanuit het recht van verzoeker op een gezond leefmilieu, hij in vergelijking met omwonenden van inrichtingen die wel op de Vlarem-lijst opgenomen zijn ongelijk behandeld is doordat de Vlaamse regering de vliegvelden niet op de lijst van hinderlijke inrichtingen geplaatst heeft; dat in de huidige stand van het geding vastgesteld wordt dat het middel geen kritiek uit op de in het geding zijnde beslissing, maar op het door de Vlaamse regering gevoerde milieubeleid; dat evenwel die kritiek niet relevant is omdat de verwerende partij bij het uitoefenen van een eigen bevoegdheid niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor het feit dat een andere overheid bij het uitwerken van een regeling op het haar door de bijzondere wet tot hervorming der instellingen toegewezen terrein gebruik gemaakt heeft van haar discretionaire bevoegdheid om vast te stellen welke inrichtingen wel en welke inrichtingen niet zouden ingeschreven worden op de lijst van vergunningsplichtige inrichtingen; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.2. Overwegende dat verzoeker, waar hij zich verzet tegen het ontbreken, in de reglementering, van de verplichting om het advies van de minister bevoegd voor het leefmilieu in te winnen, kritiek uit op de regelgeving; dat de Raad van State behoudens het geval van kennelijke onredelijkheid -wat hier met betrekking tot het uitwerken van een regelgeving aangaande de veiligheid van het luchtverkeer niet wordt aangetoond- niet mag ingrijpen op de discretionaire bevoegdheid die het bestuur bezit bij het uitwerken van de regelgeving; dat hoe dan ook acht geslagen moet worden op het feit dat enerzijds het koninklijk besluit van 15 maart 1954 niet belet dat de overheid, bevoegd voor het leefmilieu

op het gewestelijk niveau, binnen het raam van die bevoegdheid optreedt en dat anderzijds, gelet op de autonomie waarover de gewestelijke instellingen beschikken, het zeer de vraag is of de verwerende partij de gewestelijke overheden ertoe zou kunnen verplichten om een advies uit te brengen, ook al strekt het ertoe de toepassing van artikel 23, derde lid, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet te verzekeren; dat ook het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 23, 4°, van de Gecoördineerde Grondwet en van het redelijkheidsbeginsel; dat hij dit middel als volgt adstrueert: artikel 23, 4° garandeert eenieder een recht op een gezond leefmilieu en artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 maart 1954 stelt zelf reeds het advies van de minister belast met de ruimtelijke ordening verplicht; door geen acht te slaan op de met de machtiging verbonden leefmilieuaspecten heeft de bestreden beslissing het recht van de omwonenden van het vliegveld miskend; overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel had de verwerende partij rekening moeten houden met het feit dat de gemeente Grimbergen "door haar ligging reeds meer dan voldoende gehinderd wordt door de geluidsoverlast veroorzaakt door de uitbating van de Nationale Luchthaven te Zaventem en door de verkeersdrukke, met bijhorend lawaai, op de grote ring rond Brussel" en dat er in de gemeente, sinds de sluiting van het vliegveld in 1992 "meerdere woningen zijn bijgebouwd, terwijl het aantal luchtactiviteiten in Zaventem en het verkeer op de ring zijn vermeerderd";

5.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkommende partij antwoorden dat, zoals blijkt uit de door de gemeente vastgestelde voorwaarden voor de uitbating, er terdege rekening gehouden is met de eisen van het leefmilieu en dat de houding van de gemeente in dit

dossier "totaal gebaseerd" is op de ontwikkeling van de woonkernen in de gemeente, zodat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden is; dat zij daaraan toevoegen dat verzoeker er zelfs niet toe komt een aantoonbare persoonlijke hinder te bewijzen;

5.3. Overwegende dat de schending van het redelijkheidsbeginsel, gezien vanuit de vraag naar het recht op een gezond leefmilieu, in de huidige stand van de rechtspleging om volgende redenen verworpen moet worden : de vraag naar de schending van het redelijkheidsbeginsel, die zich in het kader van het objectieve contentieux voor de Raad van State stelt in termen van kennelijke onredelijkheid, kan zich slechts stellen nadat vast is komen te staan dat de beslissing een deugdelijke grondslag heeft, zowel in rechte als in feite; middelen die de aanwezigheid van rechtsgeldige motieven aan de orde stellen zijn derhalve te dien aanzien niet relevant; wanneer verzoeker vastgesteld wil zien dat de verwerende partij bij de totstandkoming van haar beslissing rekening had moeten houden de door hem opgesomde hinderlijke omgevingsfactoren, beklagt hij zich over het gebrek aan relevante motieven en brengt hij een in het kader van dit middel niet relevant gegeven aan;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van het beginsel van de continuïteit in de besluitvorming, doordat de Vlaamse regering en de gemeente Grimbergen eertijds van oordeel waren dat er op de bewust plaats geen vliegveld thuis hoorde, terwijl de verwerende partij nu, na advies van het bestuur ruimtelijke ordening, van de Vlaamse regering en van de gemeente, niet meer gekant is tegen de inplanting van een vliegveld; dat hij uiteenzet dat dergelijke koerswijziging niet kan gebeuren zonder dat

de goede redenen daarvoor blijken uit het dossier, hetgeen te dezen niet het geval is;

6.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij antwoorden dat de koerswijziging, voor zover zij de gemeente betreft, eenvoudig verklaard wordt door de wijziging die aan het gewestplan aangebracht is, dat het bij de beslissing gevoegde inspectieverslag aantoont dat er een nieuw onderzoek gebeurd is en dat er verschillende aanpassingen doorgevoerd zijn, en dat de motie van de gemeenteraad van 25 april 1991 waarin aangedrongen werd op de sluiting van het vliegveld, gesteund was op een verkeersprognose die nu niet meer ter zake is; dat zij daaraan toevoegen dat de sluiting van het oude vliegveld door het Vlaamse Gewest niet alleen gebeurd is om milieuredenen, maar ook omwille van budgettaire redenen, waaraan nu wordt tegemoetgekomen door de exploitatie toe te vertrouwen aan een v.z.w. en door die exploitatie "met zeer zware beperkingen" te confronteren;

6.3.1. Overwegende dat het middel, gesteund op de continuïteit in de beleidsvoering, enkel relevant aangevoerd kan worden ten aanzien van beslissingen genomen door de verwerende partij; dat die partij immers niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor eertijds genomen beslissingen uitgaande van andere overheden binnen het raam van hun autonome beslissingsbevoegdheid; dat in de huidige stand van de rechtspleging dan ook vastgesteld wordt dat verzoeker geen discontinuïteit in hoofde van de verwerende partij aanklaagt; dat het middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel doordat de N.V. TOTAL een milieuvergunning bekomen heeft voor de opslag, op een afstand van 1500 meter van het vliegveld, van 10.151 m³ propaangas en doordat het dien-

aangaande opgestelde veiligheidsrapport inzonderheid verwees naar de sluiting van het vliegveld van Grimbergen terwijl de heropening van het vliegveld die vaststelling irrelevant maakt waardoor het vertrouwen van de omwonenden geschonden is;

7.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij, op het eerste zicht terecht, antwoorden dat het nieuwe, met de bestreden beslissing vergunde vliegveld, verschilt van het vroeger bestaande vliegveld in die zin dat blijkens de nieuwe vluchtomlopen de opslagtank nu niet meer moet overvlogen worden en dat hij ook bij de naderingmaneuvers moet vermeden worden; dat op die wijze rekening gehouden is met het veiligheidsrisico verbonden aan het overvliegen van de gastank waarvoor bij het verlenen van de milieuvergunning aan de n.v. Total was gevreesd; dat het aldus opgewekte vertrouwen van de omwonenden dat de opslagtanks niet zouden overvlogen worden om reden van de ingestelde beperkingen niet miskend lijkt; dat het middel niet ernstig is;

8.1. Overwegende dat verzoeker in een zevende middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens doordat de aantasting van het leefmilieu in verband kan gebracht worden met het hem gewaarborgde recht op privé- en gezinsleven; dat dit volgens hem het geval is wanneer het evenwicht tussen het belang van de gemeenschap en het belang van het individu wordt verbroken;

8.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij antwoorden dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is, maar dat er een afweging moet gebeuren tussen de belangen van het individu en deze "van allerhande groepen"; dat zij van oordeel zijn dat verzoekers recht niet geschonden wordt door de uitbating van een vliegveld vermits er, bij het uitstippelen van de vliegroutes, rekening gehouden is

met de ligging van de woonwijken; dat zij daaraan toevoegen dat de omstandigheid dat de bestreden beslissing "een privaat vliegveld" betreft niet betekent dat het belang dat ermee verbonden is het belang van een private vereniging niet overstijgt en dat de beperkt toegelaten vliegactiviteit een billijke oplossing inhoudt die contractueel gewaarborgd is;

8.3. Overwegende dat verzoeker onvoldoende duidelijk uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; dat bovendien, rekening houdende met de in de machtiging opgelegde voorwaarden en de door de gemeente opgelegde exploitatievoorwaarden, in de huidige stand van de rechtspleging vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing geen onevenwicht creëert dat in hoofdte van verzoeker als een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens kan worden gezien; dat het middel niet ernstig is;

9. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging om die reden, zonder acht te slaan op de voorwaarden van de ontvankelijkheid van de vordering, verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de v.z.w. RECREATIEF VliegVeld GRIMBERGEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien december
1900 zevenennegentig, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

A. VANDENDRIESSCHE.